

POSTANOWIENIE

2 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

na posiedzeniu niejawnym 2 lipca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.
przeciwko A.G. i L.G.
z udziałem Prokuratora Okręgowego w B.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 15 grudnia 2025 r., I ACa 3597/24,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2) zasądza od P. spółki akcyjnej w W. na rzecz A.G. i L.G. łącznie kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia P. spółce akcyjnej w W. do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 grudnia 2025 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach, w sprawie z powództwa P. Spółki Akcyjnej w W. przeciwko A.G. i L.G. z udziałem Prokuratora Okręgowego w B., o zapłatę, na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu

Okręgowego w Bielsku – Białej z dnia 9 września 2024r., oddalił apelację (pkt I) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt II-III).

Wyrok został zaskarżony przez stronę powodową. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona powodowa wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych.

Strona pozwana złożyła odpowiedź na skargę kasacyjną, w której wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Konieczna selekcja skarg pod kątem realizacji tego celu odbywa się w drodze badania zasadności wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki pozytywnej weryfikacji tego wniosku określa art. 398⁹ § 1 k.p.c. Są nimi: (1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego; (2) istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) nieważność postępowania lub (4) oczywista zasadność skargi. Dokonując tej weryfikacji, Sąd Najwyższy bada jedynie to, czy w sprawie zaistniała przynajmniej jedna z przesłanek uzasadniających

wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, nie zaś podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozstrzygnięte dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia twierdzenia, że występuje ono w danej sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, 26 września 2005 r., II PK 98/05, 10 maja 2019 r., I CSK 627/18). Natomiast powołanie się na przesłankę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2002r., II CZ 102/02, postanowienie Sądu Najwyższego z 28 marca 2007r., II CSK 84/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2008r., I UK 283/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lipca 2008r., I CSK 111/08).

W skardze kasacyjnej przedstawiono jeden problem prawny, jako spełniający łącznie wymagania wynikające z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. Skarżący wskazał, że doszło do błędnego ustaleniem stanu faktycznego na skutek rażącego i oczywistego naruszenia przepisów postępowania mającego istotny wpływ na wynik sprawy poprzez pominięcie dowodu z postaci rozliczenia kredytu w zakresie kwoty spłaconej przez Pozwanych i dowolne ustalenie, że Pozwani dokonali spłaty kapitału kredytu w kwocie 467 097,13 zł - podczas gdy z materiału dowodowego

wynikać ma, że Pozwani na rzecz Powoda dokonali wpłat w łącznej kwocie 233 479,26 zł.

Stanowisko zawarte w skardze nie jest uzasadnione, zaś przedstawiony problem nie spełnia kryteriów z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c.

Przedstawiona wątpliwość dotyczy ustaleń faktycznych tymczasem zgodnie z art. 398³§3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Na marginesie należy jednak wskazać, że w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji ustalił, iż Pozwani od zawarcia umowy do dnia 6 lutego 2024 roku wpłacili na rzecz strony powodowej kwotę 473 894,46 zł. Podstawą dla tych ustaleń było szczegółowe rozliczenie (k. 255 – 258 akt sprawy), zaświadczenie (k. 374 – 380 akt sprawy), potwierdzenie wpłaty gotówkowej (k. 410 akt sprawy). Ustalenie to zostało uznane przez Sąd II instancji za bezsporne, zatem nie było kwestionowane przez skarżącego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. z 2026 r., poz. 215).

(M.M.)

[a.ł]